

DORU ILANA

**CARTEA
ECOURILOR**

sau

**DON QUIJOTE ȘI
MORILE DIN GÂND**
PROZE ÎN POEME

EDITURA MARINEASA
TIMIȘOARA

Coperta - **după o fotografie a autorului**

Cele mai multe dintre aceste “proze în poeme” au apărut în revista *Confluente*, editată de prozatorul Mihai Moldovan, directorul Casei de Cultură *Mihai Eminescu* din Oravița.

© Doru Ilana & Editura Marineasa
ISBN 973-9485-62-6

BUNICILOR MEI

*“Trăim într-o epocă a imaginilor
reproduse. Cea mai mare parte din concepția noastră
despre lume nu ne-am făcut-o
cu propriii noștri ochi, mai
exact - poate cu propriii noștri
ochi, dar nu chiar la fața locului”.*

(MAX FRISCH)

INVENTAREA ETERNITĂȚII DE CĂTRE (moș ion) ROATĂ (și uimirea)

Din punctul de vedere al eternității
- eternitatea însăși este un punct –
timpul nostru sau istoria
este o linie
(care se naște din topirea punctului
atunci când prin apropierea spațiului
controlat de atracția sa
trece o poezie).
Timpurile altora - timpuri vechi
sau cele cu nume de cinematograful –
sunt alte linii
(nu le știm, dar le bănuim!).

Din punctul de vedere al altei eternități
- fiică sau frică de vreo altă clipă –
(că doar nu vom crede, firește, cum că ea,
eternitatea, nu clipește)
tăcută din antimaterie
sau (ca să fim chit) făcută din
antispirt,
eternitatea noastră
- cu liniile temporale (nu neapărat drepte)
care izvorăsc/cad sau se topesc –
pare un soare.

Sau
- dacă la capetele lor
liniile acestea se caută
într-un ecumenism temporar –
o roată.

“O roată!?” vor zâmbi poezii,
dar roata va fi a eternității!!!

(din volumul, discutat la o bere cu
băieții, ”ÎNVÂRTELILE SPAȚIALE/SPECIALE ALE
TEMPORALITĂȚII”)

POEZIE LUNATICĂ

De când au aflat și ei că-i de piatră
- fie ea și selenară! -
poetii pământeni, mai toți, renunțară
- deși până mai ieri au făcut-o-ntruna -
să mai cânte Luna.

Până acuma, de fapt, de-a lungul mileniilor,
ei au cântat doar lumina reflectată de Lună
- fiecare poet pe umila lui strună!

(Deși mă aștept să mi se spună că milenii întregi
Selena a reflectat problemele filosofice
propușe în fiecare fapt de seară
de somnoroasa lumină solară!)

Dar, poate că, lumina adevărului
o sorb la-nceputuri, o dată cu laptele
Căii Lactee, doar pruncii:
”Strălucirea Lunii nu-i decât ecoul reflectat
al Poruncii
(slăvită poruncă divină
ce încă de la începuturi
imperiul semantic al întunericului dezbină!):
«Să fie - și pentru pământeni,
fie zi, fie noapte -
LUMINĂ!»”

FIRMAMENTUL

Motto:

„Ah, poete, seara se apropie.”
(R. TAGORE)

Fiecare stea, oricât de mică,
e o poezie!

Fiecare galaxie, chiar nevăzută,
e o antologie!

FIRMAMENTUL
doar un singur cuvânt.

„!”
Stelele
sunt doar scântei le
împrăștiate
de cei care au sudat pe cer
Luna

„?”
După întâlnirea cu noi
raza stelei devine
gând
„*”

- IX -

9 gardieni
- la distanțe inegale -
patrulează agale
în jurul deținutului
SOARE.

POEZIE(?) CU SCHEGGE

Religia
noului nostru univers
este Lumina!

Întunericul
nu-i vreo erezie,
ci doar vechea credință
- autocondamnată la neputință -
pagină păgână
- o știe oricine -
pe care noua învățătură
se reliefează mai bine.

&

Nici universul format
pur și simplu
numai și numai din întâmplări
nu-i în afară de lege.
Acolo legea supremă
spune, să-nțeleagă orice chior,
cum că totu-i
întâmplător.

&
Suntem atât de ignoranți
încât nu știm nici măcar numele
constelației noastre!
Citit, desigur,
de pe alte astre.

(„Poezie făcută din petice”, cârpită la
volumul **Echipajul rachetei comice**)

FĂRĂ TITLU DAR CU MULT MOTTO

motto mult: *“La început a fost
CUVÂNTUL... Apoi
au mai ieșit
niște vorbe”.*

Încă din Paleocer
zeii i-au născocit pe oameni
ca ființe subcerești
dar suprazeiești.
- Mai că-ți vine să te crucești! -

I-au înzestrat cu tot ceea ce
ei nu puteau avea
- fiecare om cu câte o stea -
și, în special, cu existență.

Această din urmă ispravă
- cu preeminență -
pe zeii cei neștiutori
i-a făcut nemuritori.

EXTRAPĂMÂNTEANUL TERESTRU

Extra A.

Pământenii trăiesc în apă
și sub pământ
(și ca-n mormânt la noi în gând).

Pe TERRA

ei ies la iveală numai noaptea
sau în Amazonia

ori în alte pustietăți

- precum ciudate vietăți -

unde ne ispitesc pe noi
extraterestri inconștienți

ce ne suntem!

(Din volumul "POEZIE CU MÂNĂ" pentru

a) Uzul înotătorilor

b) Arca aviatorilor

Extra B.

De sub pământ ei împing spre noi
izvoarele și grâul

- după ce noi îi tot batem

la cap cu sapele noastre -

(venind să găsim sub pământ promisiunile/
uitatele astre)

Apoi, cu coasele și ulcioarele noastre
le zicem: „Până aici!”

După care se ară din nou și iar se sapă...

Iar cu, respectiv, ulcioarele
nu mai mergem așa de des la apă.

Dialogul cu ei îl realizăm prin delegați
pe care-i trimitem echipați

în costume de strămoși să pară
mai serioși.

Extra S.
din ciclul de volume ciclice
„Extrapolări Reciclate”
(pe bune și pe dreptate).

RĂSUFLETUL DE UȘURARE AL SPEOLOGIEI

(poezie cu
MOTTO căzut)

Peștera trupului
insuficient adăpost pentru
ploaia din suflet

- stă sufletu-n ea
doar pe vreme rea!

Se împrumută peștera muntelui
punând sufletul
sub două scuturi de lut
- aș scrie...
dar poate la tipografie
ar ieși
- fir'ar să fie!
“două scutece de lup”...
- trupul fiindu-i sufletului
precum părul lupului!

Și, uite-așa,
mai c-aș pune-o de-un urlet:
amărâțul nostru de trup devine,
pentru peșteră,
Suflet...

(din volumul “Dinozaurii ca dinozaurii,
dar de ce au murit peșterile?!”)

MOTTO:

Dacă ar fi fost comestibil
câinele n-ar mai fi ajuns
în ipostaza de “prieten al omului” ...

POEZIE CU NOTĂ FALSĂ

Țărâna - chiar ea! - se poate-nălța
la Ceruri
numai prin ceea ce Domnia Sa
poate transmite aceloră
- fie vară, fie ger -
prin spiritul mesager* .

Astfel fiecare om
- temporară simbioză,
situație deloc roză,
numai cât să-ncarci coletul -
este doar un cosmodrOM
al unui pumn de pământ
- redus, se-nțelege, la ceea ce este el
esențial pentru
Cer.

*Notă Falsă: Născut, iar nu prefăcut,
în (ne)cazul nostru, se pare,
de-o tristă Rază de Soare.

POTOPUL LUI NAE

Potopul care ne-a înecat prestrămoșii
n-a fost numai universal-pământean
- cum cred babele și moșii! -
ci cosmic!
Diluviul e descris de legendele
din Soare, din Calea Lactee
și din toate cele miriade de stele.
Bineînțeles că-n fiecare loc
el s-a prezentat altfel
în acest scop...
Pe Terra s-a deghizat în ape
- doar Noe a putut să scape -
Pe Marte - minune mare! -
a prezentat iluzii optice sub formă
de canale
(lucru confirmat și azi cu toată
seceta din dotare).
Pe Saturn la-necat în inele
înebunind potopitele stele.
Pe Venus a năpădit-o cu zei
mai mari sau mai mititei.
Calea Lactee după zile doar 7
a fost inundată cu izvoare de lapte
(care până la urmă, măi nene!
s-au retras în sutiene)...
În spațiul interstelar
- o spune chiar Luna! -
a fost mult mai mult vid ca acum!

Noe cel cosmic era chiar Timpul
iar Arca lui sau mai precis mașina
nu a fost alta
decât... Lumina!

PIRAMIDELE

mai mari, mai Keops sau mai pitice
nu sunt simple aglomerări de bolovani,
ci nave super-cosmice!

ele s-au oprit doar o clipă
- clipă de-a lor, nu de pe 1a noi! -
numai cât să-și încarce bateriile
- c-un faraon sau doi.

Apoi vor pleca, desigur, mai departe
- chemate de blestemul tranziției universale -
după cum le-a fost scris în hieroglifica lor
Carte.

IMN SOARELUI

Slavă Ție,
care habar nici n-ai
de existența noastră!

O, Tu Mare Ochi
ce nu aude imnul pe care noi
- umbrele razelor Tale -
Ți-l cioplim
în singurul nostru material nemuritor -
Cuvintele.

Căci ele, cuvintele
- ce veste tristă! -
pentru tine
nici nu există...

... & ...
În Soare
îmbrăcate în rituale giulgiuri de hidrogen
ard gândurile noastre
- condamnate pentru vagabondaj
printre astre -
transformându-se, când rațiunea
s-apropie de periheliu,
în triste amintiri
de heliu.

... % ...
(din volumul cu dedicație „Suferind de Insolitație”)

EGIPT INTRÂND ÎN EUROPA

Sufletul - se crede -
se reîntoarce
în trupul timpului
de copil...

De aceea trebuie mumificată
copilăria!

Se vor scoate
din trupul timpului copilăriei
episoadele care
- oricum alterându-se -
ar strica mumia întreagă
și se aruncă
pradă inconstientului.

Restul se chimizează
cu păreri rare
aduse din Țara Prietenilor.

Apoi
din Muntele Detașării
se decupează
bolovanii piramidei
și se așteaptă
profanatorii de morminte...

CLEPaSIDRA

Ceas antic încremenit
din cauza lui “a”
care a îndrăznit
- perlă crezându-se anticipat -
și a impurificat
statuia de nisip mișcător
a Timpului-cascadă, de scoică născător.
Timp scufundător...

CONCASORUL

Clepsidra cu lacrimi
picură zâmbete
în partea-i de jos.

Dar ce folos?!

Întoarsă
clepsidra va zâmbi pe dos
- deși fără urme de tristețe –

Și tot așa
ne va da viața peste cap
până la adânci bătrânețe.

(din volumul scos fără bani
“CLEPSIDRA CU BOLOVANI”)

SAN REMOH

Poezia n-a început cu Homer!
cu el a-nceput să se vadă doar partea a “y”-a
din icebergul poetic
- și trebuie s-o spun sfios, un iceberg cu vârful în jos... -
Regatul universului poesiei este clepsidric
iar Homer e orificiul poetiform - măi vere! -
al clepsidrei poetifere
el, deci, există - și astfel numai e nemuritor! -
nu ca simplu individ de serviciu
(ar fi prea simplu și prea ușor!), ci ca
orificiu!

Miriadele de constelații poetifere
din oglindirea cealaltă a clepsidrei trebuind să cadă peste noi
s-au făcut 1, s-au făcut 2 ,s-au făcut voi...
și, uite-așa, astăzi poeții sunt „în liniștea sării”
ca nisipul mării,
Apoi, apocaliptic, va veni cineva
și va răsturna - țineți-vă bine, băieți! -
clepsidra cu poeți.

Trecerea voastră înapoi prin orificiul poetifor
- numit efemer și orificiul lui Homer -
va transforma în firmament cerul acum absent
al celeilalte vieți a clepsidrei
lăsând pe nedrept moartea de-aici de râsul hydrei.
...Și peste ani lumină, la un alt cenaclu,
un individ incomod va rosti acru:
- urând, totuși, celor prezenți, într-o poezie, noroc! -
„Poesia n-a început cu remoH”.

SCHEGGE - FĂRĂ POEZIE?

Scrierea
- neexistând în stare naturală -
poate fi poluantă
ca oricare altă creație
a omului.

&

Nisipul ca text
și marea ca ilustrație:
Iată
cartea preferată
a vântului-copil...

&

Vorbirea
- orbire a gesturilor! -
este
domesticirea sunetelor.
Dar și a omului!

&

Ca o carte
citind altă carte:
Oceanul înstelat
Și
Cerul reflectat.

(Din neștiințifică „ANTOLOGIA
NETERMINATĂ”, ciclul „Fericit ca o utopie
mediatizată”)

COSMOTERAPIE PENTRU MITUL DIN PEȘTERĂ

Peștera Soarelui
Luminată
de-un foc și mai adevărat
proiectează pe cerul peșterii necunoașterii noastre
umbrele și ecourile
unor corpuri și idei
de forma unei căi lactei
și zgomote din alte galaxii din spații

Venit din Universul lui
Maiîncolo
- sau numai plecat dintre noi
și reîntors
ca Marco Polo - Un Cineva
ar căuta să ne convingă
că ce vedem e cinema
și că adevărata Lume Reală
este cu mult mai înapoi.
Dincolo de cele
CEREȘTI HOTARĂ

(Din volumul legat în abanos
“Moș Platon văzut din Cosmos”)

DE VEGHE ÎN LANUL DE SUPDERSTIȚII

În fiecare om stă întemnițat
un „superior”.
În unii zac poeți,
În alții apucături mai neserioase...
Dar “animalele” veghează!

Veghează pe nenăscuții
- dar superiorii -
din noi Înșine,
nu cumva să ne pătrundă
mai în adâncuri
să trezească tezaurele noastre
îngropate
în vremile de restriște ale neființei.

Pe lădița fer(m)ecată de inscripția
“Proiect de animal superior”
zace interdicția ucigătoare
a confruntării
cu irealitatea.

MITOLOGIA SÂNGELUI

Motto: "Amintindu-mi de Lao-Tze"

Curgerea subconștientului
prin noi
- căci râu el este! -
ne dă iluzia
că el ar fi însuși sângele
- sânge care ca un fir roșu
străbate întreaga noastră poveste
de strănepoți de trădători
de maimuțe.

Numai astfel legitimăm expresia
"glasul sângelui"
- ecou ce se traduce la chinezi
într-o carte quasi sfântă -
„O mare voce care nu cuvântă!”

*

* *

Iar dacă vei visa că plouă, nu uita să-ți iei și-o umbrelă!

* *

*

Uneori e dovadă de erudiție
să știi că ai scris
ceva
ca nelumea.

PYGMALIOAMENII

Scuturându-și strofele
de versuri și
cuvinte rătăcite

Poesia
se ridică din neînțelegerea
spumei marmorei poetice
mutându-și nădejdea
spre cerurile sufletelor noastre.

Rănindu-și zăpada mersului
în scoicile unor decedate cuvinte
- lacrimi înghețate de amară
critică literară -
ce-i ardeau trecerea
ea urcă spre tronurile
din inimile noastre.

Pentru a-și ritma pașii așteptării
cu bătăile pașilor ei
inimile noastre sângerează și ele
- înmugurind/înărmurind -
când cu stângul
când cu dreapta
când cu înseși
inimile inimilor lor
de inimi.

ŞAH LA ŞAHUL PERŞILOR

motto:

*“Povestea spune că-n război persan,
Pe când în toiul luptei
Duşmanii pâRJoleau de zor Oraşul
Şi mamele boceau,
Doi jucători de şah netulburaţi
Îşi continuau partida”*

(Pessoa)

Povestea spune că doi şahişti persani
în vreme de război...

Iată - iartă!/-i artă?! -o poezie dedicată
(delicată) cifrei 2.

Până acum – Pessoa - Reis face parte din “acum”;
îşi dispută/discută cu “acum”(pe culmile Olimpului)
acelaşi loc în spaţiul curgător al Timpului –
poetosofii vorbeau în numele lui 1.

Şi, iată! - iartă din nou/ -i artă din Ou!? -
ne-ntoarcem la Ormuzd şi Ahriman,
doi zei antici-orientali, ce soarta Universului,
la şah, o joacă-avan.

Avanscena muşteşte de război persan.

Paralel, în fundal, muşteşte - la o parte, aparent
fără ca să ia cât de cât parte -

2 şahişti mută lumile din lac în...

loc să lupte-n lumea lor

şi să moară - sau nu?! - cu onor!

Ei nu-s din lumi paralele, Ci-s parte

din Iordania / Cisiordania (?) luminilor
- neesențială satrapie pentru lumea lor,
dar esențială (oarecum dementială)
pentru alte megalocosmomeleaguri mioritice
ale Căii Lactee Latente / Alte Căi Subconștientel!

Cei 2 persani mișcă piese, țeș războaie
pe alte planete, în alte lumi / Înalte Lumi!
sau lupte (de idei?!) între două (Superi?) Puteri
de Vid-duri.. .fără părtiniri și uri).

La rândul lui / ("Rondul... " lui Rembrandt
nu-i deloc de perceput ușor) șocul persanilor
bicolor / de-a războiul lemnelor de șah este de-
terminat de jocul / șocul inconștient-nepăsător
- doar aparent absent! -
al altor cosmoșahiști (ca să-i înțelegi nu riști!)
care la "Rondul..." lor - au piese din zi și piese din nopți –
îi ignoră, de asemenea (atât pe ei, cât și pe-ai lor, pe toți.
Căci (iar am vrut să scriu „DAR”. Dar... în zadar!)
lumile nu-și sunt chiar atât de paralele (cum se spune și se știe)
încât să nu se intercondiționeze nici măcar prin poezie!

*

Sau:
un joc dacă încetează, fie doar și pentru-o clipă,
piere (DE PE LUME!) ș'altu-n locu-i se-nfiripă.
Nu de „Jocul-spațiu”-i vorba, ci de “Jocul-timp”!
Șahu-i jocul ce-n Olimp zeii înșiși se înfruntă,
jucând pleonastic jocul, pentru a sfida sorocul
(sau norocul... și norocu!)

*

Grupuri de câte 2 șahiști, oameni și zei

- și printre ei, servindu-i, chiar perechi de idei! -
își joacă destinele circularelor universuri
- consemnate (sau nu?!) în părelnice/vremelnice versuri.
Ei plutesc într-o sferă (de idei?! dar de unde să le iei?!)
cosmică și nu percep situația cilindric-comică: APA-
rentul lor simplu șoc-joc, pentru restul uni-
VERSULUI POATE FI
FOC!

PSEUDOMESIA

Dumnezeu a trimis
pe pământul oamenilor
Poezia
pentru ca ea să ispășească
păcatul trufiei
în locul lor
- orice om se vrea un creator!

De aceea ei o răstignesc
pe toate răscrucile cărților
cu umbrele pironitelor
cuvinte.

Și rare sunt poeziile
care se mai pot înălța
spre cerurile
inimilor noastre!
Sau – și mai rar –
spre astre.

GHILGAMEȘ ȘI IDEEA NEMURIRII

Zeul
l-a sfătuit pe Utanapiștim
să urce-n corabie
și câte-o pereche din toate
Ideile...

Astfel
s-a salvat din potopul
de clasice secole și veacuri târzii
sintagma
Eminescu - Poezii,

Pentru noi
un Ararat
de literare temelii!

NINSOAREA

N-ar fi altceva decât
grațierea sezonieră
a privirii noastre
spre a putea contempla
defilarea secundelor
- din cadrul manifestărilor
dedicate
Zilei de Naștere a Timpului...

*

Fulgii de nea -
aceste secunde ale orelor noastre
albe.

Ellu Khu Bra t z y i

Spre statuia gândului
care a uitat de mine
mă îndemn uneori.

Dar anonimele ecouri
ale amintirii sale
devin tot mai impersonale.

O statuie sculptată
în vis de Carrara
ar eterniza momentul în care
amintirea de-o clipă
a unei generoase idei
se schimbă-n uitare.

Și așa se-nfiripă
stafia monumentului
“Timp - Risipă”.
Sau a eternității redevinită
clipă.

Iar dacă va fi în stare*
ea, clipa cea mica,
va răsturna
Uitarea cea Mare.

* (Fiind eu azi în mare vervă
am și versuri de rezervă)

NATURĂ MOARTĂ CU COPILĂRIE ÎN VÂRSTĂ

Dincolo de râu
- pe malul celălalt al timpului -
bogată-n răbdare
și ademeniri
își clădește așteptarea
bătrâna ta copilărie.

Poți oricând să-i faci o vizită,
acesta-i avantajul vârstei de-acum
- în tinerețe, totul,
chiar și fărădebătrânețea,
pare contaminat de posibil...

*

Copil fiind
nu te puteai întoarce
la copilărie
decât din vreun vis în care
te complicai
ca OM MARE.

OMUL - ANIMALUL CARE SPERIE TIMPUL

timpul nostru cel de toate
clipele există peste tot
- spațiul este uns cu timp
precum acoperă frișca un tort -
dar el nu se consumă - mare minune! -
în tot locul cu aceeași repeziciune

cel mai grăbit el face trotuarul la oraș
cauzând hemoragii veșniciei
cea mult născuta la sat
- pe care din industriale motive însă
l-a cam lăsat

la sat
timpul încă din pruncie
învață să renască veșnicie
- așa se știe! -

dar în neumblații de om codri
- includ aici chiar și pe lotri -
el stă pe loc sfidând
chiar pe doamna veșnicie
voind adică precum ea să fie
el cel nenăscut la stat
- lucru nu greu de constatat! –

prin clepsidre
se scurge doar timpul nichitian
al timpului
măsurând scurgerea printre pietre a apei
și trecerea prin noi
a nisipului...

(din ciclul de poezii "Despre timp nu scriu prostii")

SENTIMENT COSMIC

De nenichitășnescu
ne leagă
distanța cosmică
de câțiva ani-întuneric
- un an-întuneric
nefiind decât
umbra anului-lumină
sau
a omului-lumină!

Dar apropierea
în cazul Stănescu Nichita
este tocmai
propria-i poezie

și poezia poate SĂ FIE LUMINĂ!

El, Poetul,
este acum
Umbra Poeziei Sale
în
Țara Umbrelor Astrale.

...Căci vine o vreme în care
Lumina devine umbra
umbrei Sale...

OETUL CU DREPT DE CETATE

lui Tudor Gherman

Domnul Beiului și al Cheilor Nerei
era mereu străbătut
de păduri
care îl răsplăteau pentru
neîmpotrivire
cu valută în inspirație forte.

De fapt El (tr)aducea
și domesticea
închizând în curți domnești
verzi duhuri silvestre.

În alte cărți
el sălbăticea lumea domestică
pentru a-și cere parcă
scuze codrului.

Făpturile lui literate
sunt prisme
prin care
civilizația silvestră
și sălbăticia umană
ne privesc
personal.

IN MEMORIAM CONSTANTINI

lui Costică Brândușoiu

În poemele lui Costică
omul și zeul își dispută
Imperiul Poeziei.

În economia spațiului poetic
omul așternea atent câteva versuri
frumoase

și - pe neașteptate -
zeul îi atrăgea atenția
spre altceva
și scria în locul lui.

Amândoi - și om și zeu -
se foloseau de talentul mâinii lui
de-a împărți inegala dreptate:
- Țsta-i Olimpul omului!
- Țsta-i ogorul zeului!

Totul, numai și numai, cu
mâna cea dreaptă a Lui!

Căci el - goldonianul Costică -
posesor de cosmic sunet
de candelabru
era suverana slugă la doi stăpâni

...Și cineză cu păsări.

SIMFONIA ÎN GRI MAJOR

de Ruben DARIO

Marea, ca o vastă oglindă de mercur,
reflectă gravurile unui cer de zinc;
depărtatele stoluri de păsări pătează
fondul metalic de un palid gri.

Soarele, un cristal rotund și întunecat,
cu mers de bolnav urcă spre zenit;
avându-și drept pernă neagra-i trompetă,
doarme la umbră, vântul marin.

Undele, ce-și mișcă vintrele de plumb,
sub cheiul portului se-aud suspinând.
Așezat pe un cablu, fumându-și pipa,
stă un marinar, dus cu gândul la plaja
unui vag, depărtat și cețos tărâm.

E bătrân acest lup de mare. Îi arseră fața
ale soarelui raze, de foc, din Brasil;
asprele taifunuri ale mărilor Chinei
l-au văzut bându-și sticla cu gin.

Spuma-impregnată cu iod și silitră
de mult timp cunoaște nasu-i de bețiv,
părul său cărlionțat, ai săi bicepsi de-atlet,
boneta-i de pânză și bluza de dril.

În mijlocul fumului ce-l naște tutunul

vede bătrânul, depărtatul, cețosul tărâm,
de unde-ntr-o seară aurită și caldă
corabia cu pânze pornise pe-ocean.

Siestă la tropice. Bătrânul lup doarme
În somn-l-nconjoară o gamă de gri.
Și pare că un gigantic, dar suav burete
desființează curbul orizont marin.

Siestă la tropice. Un bătrân greier
răgușit și senil își încearcă ghitara.
Apoi preludiază un solo monoton
pe singura coardă ce-o are vioara.

RELATIVITATEA TEORIEI GENERALIZATE restrâns

Nu numai Timpul
ci și Spațiul
este relativ!
- sentința pare a fi un sedativ -

Moartea ne poate-ntâlni
- întâlni și chiar iubi -
fie la capătul dinspre gata
al timpului nostru
fie la unul dintre capetele
spațiului vostru cel de toate drumurile
- gata măi băieți cu fumurile! -

Cel ce cade-n prăpastie
ca să dau așa un exemplu
nu moare din cauza timpului

ci pur și simplu
din cauza spațiului ce i s-a terminat
- ceva de speriat!

Ce s-o întâmpla cu timpul
care i-a rămas netrăit?
Se va trăi el singur?

Rămâne de văzut și de gândit...

Îngropându-și trupul în spațiu
se va gândi la libertate cu nesațiu?
Dacă va fi un timp bătrân și debil
cred că-l vor duce la vreun azil.

Dar dacă-l vor socoti bun de transplant
îl vor închide într-o bancă
- poate chiar elvețiancă! -
să nu-l fure vreo țigancă,

Ori poate că întețindu-și
mai tare nimbul
chiar sufletul în cauză
își va mai petrece o vreme
cu timpul...

(din volumul pierdut "EINSTEIN ZWEISTEIN cum
te cheamă / tu cam tremuri, bag de seamă")

RELATIVITATEA TEORIEI GENERALIZATE restrâns

Nu numai Timpul
ci și Spațiul
este relativ!
- sentința pare a fi un sedativ -

Moartea ne poate-ntâlni
- întâlni și chiar iubi -
fie la capătul dinspre gata
al timpului nostru
fie la unul dintre capetele
spațiului vostru cel de toate drumurile
- gata măi băieți cu fumurile! -

Cel ce cade-n prăpastie
ca să dau așa un exemplu
nu moare din cauza timpului
ci pur și simplu
din cauza spațiului ce i s-a terminat
- ceva de speriat!

Ce s-o întâmpla cu timpul
care i-a rămas netrăit?
Se va trăi el singur?

Rămâne de văzut și de gândit...

Îngropându-și trupul în spațiu
se va gândi la libertate cu nesațiu?
Dacă va fi un timp bătrân și debil
cred că-l vor duce la vreun azil.

Dar dacă-l vor socoti bun de transplant
îl vor închide într-o bancă
- poate chiar elvețiancă! -
să nu-l fure vreo țigancă,

Ori poate că întetindu-și
mai tare nimbul
chiar sufletul în cauză
își va mai petrece o vreme
cu timpul...

(din volumul pierdut "EINSTEIN ZWEISTEIN cum
te cheamă / tu cam tremuri, bag de seamă")

POEZIA OARE A FUGIT DE VERSURI

Poezia este fiica întâmplării...
Poetul - copil al străzii întâmplării și el -
nu face decât să aștearnă versurile.

Și dacă le va așterne poetic/prozaic
va dormi Întocmai
- totul conform zicătorii...

Dar Poezia?!

Găsind versurile dormite
de visătoarea personalitate
a ziditorului
unui nou proiect de lume
- sau al unui nou punct
din care s-ar putea privi ea -
Poezia va prefera

legendara iesle
imaculată cu fân și paie
din imediata vecinătate a
poetului.

„!”

Poetul s-a dus la Sevilla, la bărbier,
dar acela se scuză, aproape plângând
În italiană, cântându-i că nu mai are
„pastă de râs” în dugheană.

„?”

FIIND AȘTEPTAT DE GODOT

- Și, totuși, ce aștepți?
- Aștept să nu mi se mai pună
întrebări...
Căci obiectele și întâmplările
nu sunt decât statui ale
semnului întrebării
unele în picioare/altele numai
bust
și unele abia călări/încă
nedescălecate
deoarece semnul de întrebare
are o nemărginită
imaginație artistică...

Orice semn de întrebare
este un iceberg de sentimente
care topindu-se în apropierea
ecuatorului rațiunii noastre
naște râuri de dulci întrebări

în apa sărată a cotidienuelor
mări.

Între o întrebare și răspunsul
ce-i urmează
nu-i nici o legătură de sânge.
Cel mult prietenie sau
condescendență
ori doar simpatie.

Piatra întrebării
face cercuri în apa blazată a
răspunsurilor,
dar căzând
- ce să mai spun!
sparge chiar capul
unicului răspuns bun.

MĂRGĂRITARE ÎN DIALOG

- Starea de fericire
este
din nefericire
o ascunsă
stare de captivitate.

- Dar cum se poate?!

- Exemplul porcului
cu sau fără alăturare
de celebre mărgăritare

Când ieșim din transa
Fericirii
înseamnă neîntârziat
că cineva
ne-a și „sacrificat”...
- ...Și renaștem celești
în chip tot suin
al altor clipe zeiești.

SIMFONIA TERMINATĂ ÎN PA MAJOR

auto-motto: “*Dragă
Nichita-slăvitul! -
mai lasă-te cu
șoptitul!*”

Lumina stelei Ra
- dar chiar și-a altora ca ea -
descrie o traiectorie învinsă
de privirea ta.

De fapt, ea, lumina
este tocmai traiectoria
- în asta constă și victoria! -
prinsă și-nvinsă.

Steaua Ra de pe ea
nu-i decât un punct (privind traiectoria ei
tocmai de pe traiectorie
tu vezi doar un punct).

La fel se-ntâmplă
și cu traiectoriile luminoase
ale altor stele
- ele sunt și ale mele! -
Căci eu mă aflu pe traiectoriile
Luminilor
tuturor acestor astre.
Așa că pot să spun - și vă salut
cu onor! -
că mă aflu tocmai
la intersecția lor.

Sau și mai bine! să zicem ca ele
s-au înnodat în mine.

Și, uite-așa, prin moartea mea,
luminile lor s-or elibera.

Pai, da!

Pa!

*

* *

(Din volumul "F.M.I. cu parfum de
băutură", ciclul "Nu umblați cu
jumătăți de măsură")

LA DONNA É PERPETUUM MOBILE

Big-bang-ul n-a existat!
și nici universul n-are formă cilindrică...
el are o stare de spirit clepsidrică.
Într-o parte - nu căutați, că nu scrie-n nici o carte! -
la un moment dat se află antimateria
- neagră și deasă ca peria! -
care, apoi, venind spre noi, trece printr-o gaură neagră
- se-nțelege că și ea, precum capra
culoare, ocrotită-i de lege! -
devenind materie și invers în întregul univers
(ăsta, da, vers!!!)

Prin urmare, materia și antimateria
nu se pot întâlni și nici ciocni, ele fiind, de facto, una
- cosmică simplitate pe care-o reflectă cu fața-i ascunsă
chiar Luna

Trecerea antimateriei prin gaura neagră
dă impresia de atom primordial care explodează
- teorie care, cel puțin fonic, deranjează! -
dar, de fapt – mai e nevoie să explic?! -
nu explodează nimeni și, mai ales, nimic!
...iar universul nu-i pulsatoriu
- cum susținea, până mai azi, un savant notoriu -
ci clepsidric!

A cui e, atunci, mâna care întoarce
universala clepsidră?! – ar toarce întrebarea
cineva hotărât să mă prindă.
Păi, hai să vă spun ce văzui:

Mâna aceea e a nimănui!
Clepsidra se întoarce singură, cu o mișcare sigură
din dorința-i, deloc păgână, de a da naștere
la o mână.

Și, uite-așa, cum fără nici un fel de pile
își trăiește infinitul relativ restrâns
domnul / doamna
Perpetuum Mobile.

CUVÂNTUL FĂRĂ NUME

Un nou Adam ar da nume
cuvintelor.
Cuvântul „pom” s-ar putea numi
Petre, de exemplu,
iar cuvântul „Petre” s-ar chema
Ion sau Gheorghe
- și va fi vai de el dacă se va
numi doar Petre! -
Dar cel mai trist ar fi:
cuvântul „cuvânt” să se numească
doar cuvânt.

ODISSEADA

Pentru sufletele "ODISSEU"
viața pe Gaia
e un scurt eseu.

A lor întinare
e scurtă ancorare
în apele "speranțelor amare"
(expresie împrumutată,
n-o am în dotare!)
Cosmicul vânt
- universal purtător de cuvânt -
le acordă această licență poetică
- secvență estetică.

În circuitul metempsihozei
- excursie locală pentru tratarea nevrozei -
doar sufletele mai puțin obosite.

LUMINA îmbătrânind devine întuneric
în universul himeric...

Lumina străbătând Universul feeric
făcându-se întuneric redevine
PĂMÂNT?!...

...obstacol în calea mai tinerei lumini
ea
BĂTRÂNA LUMINĂ
fiind.

...%...
(din nebulosul volum maxim "Ce-a fost mai întâi,
întemeind Grădina, Oul sau Lumina?!")

Cuprins

INVENTAREA ETERNITĂȚII DE CĂTRE (moș ion)	
ROATĂ (și uimirea)	5
POEZIE LUNATICĂ	7
F I R M A M E N T U L	8
POEZIE(?) CU SCHEGGE	10
FĂRĂ TITLU DAR CU MULT MOTTO	12
EXTRAPĂMÂNTEANUL TERESTRU	13
RĂSUFLETUL DE UȘURARE AL SPEOLOGIEI	15
POEZIE CU NOTĂ FALSĂ	16
POTOPUL LUI NAE	17
PIRAMIDELE	19
IMN SOARELUI	20
EGIPT INTRÂND ÎN EUROPA	21
CLEPaSIDRA	22
CONCASORUL	23
SAN REMOH	24
SCHEGGE - FĂRĂ POEZIE?	25
COSMOTERAPIE PENTRU MITUL DIN PEȘTERĂ	27
DE VEGHE ÎN LANUL DE SUPDERSTIȚII	28
MITOLOGIA SÂNGELUI	29
PYGMALIOAMENII	30
ȘAH LA ȘAHUL PERȘILOR	31
PSEUDOMESIA	34
GILGAMESȘ ȘI IDEEA NEMURIRII	35
NINSOAREA	36
Ellu Khu Bratzyi	37
NATURĂ MOARTĂ CU COPILĂRIE ÎN VÂRSTĂ	38
OMUL - ANIMALUL CARE SPERIE TIMPUL	39
SENTIMENT COSMIC	41

POETUL CU DREPT DE CETATE	42
IN MEMORIAM CONSTANTINI	43
SIMFONIA ÎN GRI MAJOR	44
RELATIVITATEA TEORIEI GENERALIZATE	46
KAPA cu 3 (po)iezi OPTZECIȘICINCIȘTENEM.....	48
POEZIA OARE A FUGIT DE VERSURI	50
FIIND AȘTEPTAT DE GODOT	51
MĂRGĂRITARE ÎN DIALOG	53
SIMFONIA TERMINATĂ ÎN PA MAJOR	54
LA DONNA É PERPETUUM MOBILE.....	56
CUVÂNTUL FĂRĂ NUME	58
ODISSEADA	59
LUMINA îmbătrânind	60

**Consilier editorial - Viorel Marineasa
Tehnoredactare - Attila Hizo
Imprimat la Tipografia MARINEASA
Str. Mureş nr. 34, Timișoara, România
Tel. 056/183257; 094/205818
E-mail - sunca44@hotmail.com**